CATALUNYA SOCIAL

Any XI. Núm. 496 | Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts. | 17 gener 1931

PUBLICACIO SETMANAL | REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ DURAN I BAS, 11-BARCELONA | APARTAT 1036 TELÉF. 17605

SANT RAMON DE PENYAFORT

(Aiguafort barceloní del segle XVII)

Tríptic

A l'insigne Sr. Ramon d'Abadal, Degà de l'Il·ltre. Collegi d'Advocats de Barcelona

I

La Seu de Barcelona és un joiell gòtic com pocs n'hi ha en el món. Les línies del temple el converteixen en obra delicadíssima, inimitada, joiell d'orfebreria. Les seves arcades, les belles columnes aplegades en feixos, la seva mateixa llum fan de la nostra església catedralícia un lloc de repòs espiritual com cap altre en els indrets de la nostra brogidora ciutat.

I si al seu costat poseu aquell claustre reposat, amb les seves pedres velles i coronades de molsa, us trobareu amb quelcom que els barcelonins apreciem més que res.

Entreu al temple; resseguiu els seus altars; i a mà dreta de la porta principal, dos capelles més enllà de la del Santíssim, un sepulcre bell, policromat, conté unes despulles venerables, santes: les de sant Ramon de Penyafort, aquell sant tan nostre, tan de tot l'univers. Un dels catalans que més glòria han donat a Déu, a la pàtria, a la ciència...

Era cosa corprenedora, però, veure com aquella capella tan venerable era constantment desconeguda pels fidels. Aquests passaven distrets per davant la despulla venerable, i no sabien quin tresor ella significava. ¿N'arribaven a saber, almenys, la pròpia existència?

Un dia 23 de gener, un esperit selecte d'aquesta casa nostra flectà els genolls davant el sepulcre del Confessor de Reis i de Papes; i es mostrà sorprès en veure l'oblit en què la ciutat tenia aquell tresor que ni tan sols rebia el culte que es dóna a una imatge veneranda. I aixecà el seu crit adolorit des d'aquestes mateixes columnes.

Des del senyor Bisbe de la diòcesi fins a molts capitulars i bon nombre de particulars, oïren el clam del nostre amic...

I les coses canviaren radicalment.

II

Si el dia 23 de gener entreu a l'Església Catedral de Barcelona, veureu el Sepulcre de Sant Ramon admirablement atès.

L'altar ha estat netejat; unes llànties cremen constantment davant la despulla gloriosa; uns salomons de ferro forjat pengen als costats llurs; i la il·luminació hi és constant, nombrosa, flamejant durant tot el dia. A primera hora del matí s'hi celebren misses. Més tard, els redactors de CATALUNYA SOCIAL, revista posada sota l'altíssim patronatge del gran Sant català, combreguen en el propi altar. I a mig matí, quan ha finit l'ofici conventual del Capítol Catedral, un ofici solemnissim, cantat per la Capella del Mestre Sancho Marraco, hi és celebrat.

La corrua dels fidels que preguen davant l'altar és ja ben respectable. I el Sant va rebent durant tot el dia un oferiment espiritual d'oracions i pregàries...

A més a més, durant l'any una llàntia crema constantment i sense interrupció davant el Cos sant, com ofrena de Catalunya a l'home qui va donar-li tanta glòria i va posar tan alt el seu nom davant el Pontificat Romà, davant les Universitats estrangeres, davant l'Orde de Sant Domènec, davant la ciència universal: com ofrena de tots els catòlics d'aquesta terra al gran Sant que és l'insigne canonista i penitencier.

Molt s'ha fet en pocs anys. Molt resta a fer encara, i per això escrivim el present article.

Provem de llançar una iniciativa?

III

L'Il·ltre. Collegi d'Advocats de Barcelona té per patró a sant Ramon de Penyafort. Cap patró més escaient per als advocats catalans que l'insigne Sant i canonista, autor de la collecció de *Decretals,* la de més llarga durada en el règim jurídic de l'Església universal.

I cada any la insigne corporació dedica al Sant uns cultes pomposos i veritablement extraordinaris. Ofici solemnissim cantat per l'Orfeó Català; sermó eloqüent encomanat a un orador insigne de la terra; assistència de les autoritats a tots els actes; i, l'endemà, funeral per a tots els collegiats desapareguts durant l'any anterior, com a segona diada de la festa patronal.

El Collegi d'Advocats ha celebrat la seva funció en diverses esglésies de Barcelona: sant Felip Neri, Nostra Dona del Roser, dels Pares Dominics, entre altres.

I nosaltres avui demanen: ¿Per què tenint dins la ciutat de Barcelona i en lloc tan escaient i tan de tots com la nostra Catedral la despulla del cos sencer del gran Sant, no pot celebrar-se dita solemnitat davant d'ella? Si no davant el sepulcre mateix, perquè una capella lateral no és lloc adequat per a una solemnitat semblant, almenys ¿per què no dins la Catedral que conté el cos venerat de sant Ramon de Penyafort, seguit l'ofici, per exemple, d'una visita a la capella i sepulcre del Sant?

Quina altra solemnitat no adquiriria així l'ofici grandiós que celebra el Collegi d'Avocats cada any pels volts del 23 de desembre! I com hauria de contribuir dita solemnitat als peus mateix del cos del Sant a la veneració d'ell per tots els barcelonins que així recordarien millor el tresor que allí tenen guardat!

Naturalment que aquest any és ja impossible portar a cap dita iniciativa. Però per anys successius, per què no tenir-la en compte?

Fa anys que es deixà de banda el costum — molt digne d'ésser restablert — de què els celebrants en la festa del Collegi d'Advocats fossin capitulars de la nostra Seu, tenint en compte que sant Ramon havia estat igualment canonge d'ella. Doncs bé ¿no hi hauria manera de què els canonges tornessin a ésser els celebrants, i l'ofici es digués a la Seu on reposa la despulla del Sant?

UN ADVOCAT BARCELONÍ

La festa de Sant Ramon de Penyafort

S'escaurà divendres, dia 23 de la propera setmana, i com de costum, a les vuit del matí, a la capella de la Seu, en l'altar del sepulcre del Sant es dirà la missa de comunió dels redactors i amics de CATALUNYA SOCIAL, i a les deu es cantarà el solemne ofici que ja és de consuetud, quedant convidats a ambdues funcions tots els devots del gran Confés de Reis i de Papes i antic Patró de Barcelona. Faci Déu que amb el temps, altres actes piadosos vagin fent resplendir més i més la solemnitat de la diada. Això es podrà aconseguir si va creixent l'ajut dels fidels. Fins que el culte a la relíquia insigne del cos del Sant baró torni a ésser el que havia estat abans de l'incendi vergonyós i destrucció del Monestir dominicà de Santa Caterina l'any 1835, o sigui una gran festivitat ciutadana, una diada grandiosa, d'esplèndida celebració, en la que concorri el poble, l'Ajuntament, el capítol de la Seu, l'Orde de Predicadors i el Collegi d'Advocats, amb grans processons i visita fervorosa de tot Barcelona al sepulcre, si n'hi ha de feina a fer, si n'hi ha de camp per córrer!

Un dels ideals que caldria propagar a Barcelona, seria la reconstrucció de Santa Caterina, almenys l'església i el claustre. Existeixen els plànols i estudis suficients del magne edifici, que permetrien aixecar-lo de bell nou, i ja que una generació hagué de contemplar l'oprobi i el deshonor de que primer la follia sectària en una escomesa d'arrauxats, i després el picot fred i conscient dels volterians de casaca, enderroquesin *la catedral dels convents*, el temple bellíssim començat pel rei En Jaume i l'hostatge venerable i secular on visqué i morí Sant Ramon de Penyafort, una altra generació tindria tal volta la fortuna de veure ressuscitar, foragitant les miserables construccions que avui ocupen aquella terra i espai sagrats (una cambra frigorífica i un quarteret d'urbans!), la fàbrica augusta d'arquitectura ogival que poguéren dibuixar En Parcerissas i En Rigalt, i apamar, abans de l'enderroc, En Casademunt. Un altre any, si Déu vol, en parlarem amb més calma.

* * *

El gravat de la portada, magnífic aiguafort del segle XVII^{è} on triomfa l'esclat de la gràcia barroca en un dibuix ben bé de casa, signat Fornaguera, representa Sant Ramon de Penyafort amb armusa, birret i borla de doctor, escrivint un dels seus magistrals tractats. Té al costat de la mà esquerra la clau simbòlica de Mestre de Penitència. Al davant del llibre que la seva ploma emplena mostra un altre volum el títol *Decretales*, significant la compilació famosa del Dret canònic, feta pel Confés i Penitenciari del Papa Gregori IX i que ha estat llei vigent a l'Església Catòlica des de 1233 (s'acosta el 7^{è} centenari!), fins a la recent promulgació del codi de Pius X^{è}. L'escut de la Generalitat, la creu de Sant Jordi, domina d'una manera vistosíssima el conjunt de la composició, i es repeteix encara en el cobretaula del moble que fa d'escriptori al Sant Mestre. Nuvolada de querubins deixa pas al raig de llum inspiradora venint del cel de la veritat i de la justícia eternes. A mà dreta el llunyà panorama que s'obre, no pot ésser més evocador i més simpàtic. De l'illa de Mallorca solitària ve embarcat el sant damunt la capa esdevinguda miraculosa nau, i just arriva al port de Barcelona.

Montjuïc que'l veu - vaixell assenyala

figura amb precisió al documental dibuix. Grans navilis fora la rada semblen fer-li acompanyament, i a sota, una vista detallada de la Ciutat dels Comtes, permet reconèixer fàcilment d'esquerra a dreta, el campanar de Santa Caterina, Santa Maria del Mar amb els seus dos cloquers els de la Seu amb l'antic cimbori, i el del Pi amb el frontis de la façana. Atravessant en zig-zag la vinyeta, davalla un llamp dels núvols amb la inscripció: *Radius mundi* (raig del món), parafrasi de *Raymundus*, Ramon. Entrant a la cambra, el llamp es bifurca i ateny dos globus siderals, l'un amb estels tant sols, l'altre amb els signes del zodíac, significant sens dubte, aquesta alegoria, la ciència altíssima del gran doctor, esclarint l'esfera de la Teologia Moral i la jurisprudència, filla de l'Ordre Moral, emanació de l'Ordre sobirà de l'Univers, ciències que són esplendors de l'Altíssim. Tothom gustarà aquest saborós joiell de la iconografia raymundiana, més interessant per procedir de nostra mateixa terra.

Pertany aquesta làmina al tom II de l'obra *Sacri Supremi Regii Senatus Cathaloniae Decisiones*, l'autor de la qual és el Nob. Bonaventura de Tristany, impresa a Barcelona l'any 1688 per Rafel Figuerò, *typographi Domus Deputationis*.

El segon gravat és un graciós boix del segle XVII^{è}, que devem a la gentilesa del senyor Dalmases, pertanyent a la rica collecció de la centenària impremta vídua Pla.

* * *

L'ARQUEBISBE DOCTOR MIRALLES. — Siguin enguany les preferents pregàries dels devots, per implorar la salut del doctor don Josep Miralles i Sbert, a qui l'any passat per aquest temps donàvem el primer comiat com a bisbe de Barcelona, nomenat Arquebisbe titular i bisbe de Mallorca, i que després d'haver illustrat una vegada més el seu nom en les festes glorioses de la nova Santa Caterina Thomas, la benaventurada mallorquina que el sant Pare Pius X^{è} ha aixecat els altars, es troba gravíssimament malalt, havent estat a les portes de la mort. Tothom recorda i ningú no podrà mai oblidar, que el doctor Miralles és l'iniciador del culte retut des de 1926, al cos de Sant Ramon de Penyafort en la seva capella de la Seu, per mitjà de les llànties que ell va fer encendre per primera volta. Sembla, grat sia a Déu, que les darreres notícies (escrivim el dimarts, dia 13), són més optimistes. Vulgui Sant Ramon intercedir per a que sigui atorgada a l'illustre prelat tan amic seu, la salut plena i la pau tranquilla que el gran i zelós treballador s'ha ben guanyat.

* * *

EL BISBE GUILLAMET A LA CAPELLA DE SANT RAMON DE PENYAFORT. — Sabem que seran traslladades des de la cripta dels bisbes existent sota del chor de

la Seu, les despulles del doctor don Ramon Guillamet, antecessor del doctor Miralles, a la diòcesi de Barcelona, i que seran emplaçades a una sepultura nova que s'obrirà en el sòl de la capella de Sant Ramon de Penyafort. No podem menys de felicitar-nos d'aquesta novetat, que afegirà un nou prestigi a aquell indret. El doctor Guillamet, entre altres mèrits, té el d'haver dictat la pastoral de 15 de setembre de 1922 que el feu creditor a la gratitud general del bisbat i especialment a la de CATALUNYA SOCIAL, per iniciar en ella la damnació dels diners del joc, la qual fou seguida de la rotunda i solemnial reprovació dels donatius de tan infecte origen, consignaa en l'acord i en la Pastoral collectiva dels prelats de la Província Eclesiàstica Tarraconense, de febrer i març de 1933.

En el seny i el rigorós sentit de moralitat i dignitat catòlica d'aquells memorables documents, hi bategava, sens dubte, l'esperit del sant teòleg moralista, honor de l'Església i de Catalunya, Ramon de Penyafort.

A Sant Ramon de Penyafort

L'oració d'enguany

PER R. RUCABADO

La gràcia humilment suplicada l'any darrer ens ha estat atorgada. Grans mercès, Sant Ramon, perquè el do del respir, per benifet admirable, ens vàreu concedir, encara no finida l'octava de la vostra festa. Respirem, i hem sortit a camp lliure. Però les nostres febles parpelles s'esveren de què també a la llum i camp lliure han sortit tants que no estimen la llum ni la llibertat. Aquest és el nou neguit d'ara. I vet'aquí que la nova pregària és per què no ens deixeu de la mà, ara que nostres peus, lassos de la

St. Ramon de Penyafort
(Boix de la col·lecció Vda. Pla)

reclosió injusta, caminen pel descobert, i tants perills i tants traïdors ens sotgen.

Prou sabem que permet Déu néixer la cogula entre el blat, i que Jesús mana deixar, ni que sigui amb ull neguitós, sorgir entre la xeixa la mala herba. Però que la cogula s'estiri més que el blat i pugui ofegar els tanys i les espigues tendres, vet aquí l'esglai que Ell confia als sentits i a l'oració dels fills. Oració farem també, si cal, perquè la cogula es torni blat, en quant sigui possible.

Cogula és la mala doctrina que està pujant ara dels sucs d'aquesta mateixa terra nostra i propietat. Mala llavor, mala grana, mala espina. Car per set anys lligaren el blat els mateixos que franca deixaren l'ortiga i la gatosa punxant. I les feres hi passen i trepitgen els esplets; i veuríem aviat, ans de collir, vinclades i agegudes les messes, com per ventada de març o per aiguat d'abril.

La llibertat del bé, Senyor, aquesta és la intenció final de nostra súplica. No la tenim, o no la sabem veure. No ens movem, no actuem, perquè tenim por de la prompta topada amb la paret, sempre estranya. Treieu-nos la por, oh Sant!, o bé treieu-nos la paret. Vós, Senyor, sabeu quina pena és haver de parlar en llengua de sibilla.

¿És per tot el món que la gent de bé se sentin per a fer el bé, les mans lligades? Si és llei universal, feu-nos-ho veure. Si no ho és, lleveu-nos l'onerosa excepció. O deu-nos força perquè el braç treballi, lligat i tot, o treieu-nos, per un altre miracle, aquestes cordes.

Ja els estimem, oh Sant!, el qui ens han dat per proïsmes. Qui no vol el poble? qui no ama l'obrer? Qui no correria darrera del blasfem i del perdut; qui no rebria l'anarquista, el soviètic, el foll marxista amb els braços oberts de fraternals amors i el pit fort de paternals energies? Si amos fossim a casa nostra, ¿qui no es llençaria de cap a l'apostolat, a l'acció de caritat i de conquesta pia? Però, ai las!, ai l'entrebanc polític. Aquesta història, aquesta geografia; sense duanes per al llot, amb duanes per al remei; sense límits al mal, limitades les vies del bé amb tots els regateigs, totes les gelosies, totes les malfiances!

Si les nostres forces no han de crèixer, enretireu l'obstacle. Si no es pot retirar, deu-nos força més viva, que el superi. Però treieu-nos de la immobilitat, solucioneu-nos la confusió present. Si és massa nosa, fora la nosa; si és poca fe, deu-nos la fe.

Vós que llegiu els pensaments, llegidor, i ben clar, us és el nostre. És pensament de pau, de pau obstinada, ultrancera. Deu-nos en pau els mitjans de fer pau, i de predicar pau, i de bastir pau: pau social i política, pau per tots quatre cantons pacífica.

La gran missió cristiana a Catalunya. Aquest i no pas altre entenem que és el nostre manament. No ens és lícit voler que el deixeble sigui més blanament tractat que el Mestre, però deshonor per a ningú no pensem que hi hagi, en què el deixeble al menys respiri i per sos peus camini. La llibertat, Senyor, la santa i no sectària llibertat de poder caminar amb planta dreta per camins i dreceres d'Evangeli.

Però si no és hora d'aquesta santa llibertat del cristià autònom, deu-nos almenys el foc de Sant Pau, curant i ministrant amb el peu i el colze subjectes al peu i al colze del soldat.

UN DEBAT INTERESSANT

L'ordre

En nostre estimat collega *La Paraula Cristiana*, una ploma doctíssima i ben autoritzada ha escrit un admirable article sobre el concepte de l'ordre, venint a dir que calia distingir entre el que s'anomena ordre material, extern, i un ordre intern, de justícia, i fent determinades consideracions sobre la subjecció de la pensa dels cristians al primer i les reserves que en tot cas calien quan es tractava d'ell.

El Debate, de Madrid, abrogant-se equivocadament el sentir dels catòlics espanyols —com acostuma a fer-ho, amb evident equivocació—, contestà en forma decidida, un xic fulminant, i establint principis que sols ell venia a convertir en una mena de premisses indiscutibles, a *La Paraula Cristiana*, no desfent cap argument de les manifestacions del docte articulista de la revista catalana i no adduint cap autoritat aplicable als catòlics d'Espanya respecte del particular.

La qüestió ha anat aixecant opinions; i avui pot dir-se que en el camp catòlic i en el que no ho és, constitueix un tema apassionant i viu. No viu precisament en el sentit de qüestió nova, sinó més aviat en el sentit de tema d'actualitat política, dins aquest món que l'Església ha reservat a les discussions dels homes.

Nosaltres no hi podem dir res de nou, ja que el nostre pensament en aquest punt restà ben exposat, de forma explícita i terminant, en un editorial de nostre setmanari —editorial que no tingué la sort d'ésser discutit per *El Debate* ni cap altre periòdic, tal vegada per la manca d'autoritat de qui l'escrivia—, no res menys que en el nombre corresponent a la data de 13 de març de 'any 1926. Llavors, quan per *El Debate* l'ordre era el poder personal i la dictadura en què ens trobàvem ofegats, l'article no es discutí. Però ara, en que l'ordre ve representat per quelcom que no és Dictadura (solament aquesta diferència ja explicaria prou al diari madrileny el punt d'obir de l'articulista de *La Paraula Cristiana*), ens plau reproduir aquell article per tal que tots vegin de quina manera coincidíem, sense saber-ho, amb el pensament dels catòlics que creuen que no pot mai vincular-se l'Església a una mena de pensar i sentir en qüestions tan concretes i discutibles com les d'un ordre extern, d'una forma de règim determinada.

Dèiem així:

"Gran cosa per una societat és l'ordre. Es condició important per a tot desplegament, per a tot avenç, per a tot progrés, ja que sense ordre és impossible la tranquillitat dels esperits i tota llei de treball.

Però d'ordre n'hi ha de moltes maneres. Hi ha l'ordre merament material que consisteix en l'evitació de tot aldarull, de tota pertorbació social. Hi ha l'ordre reflex de la justícia, que té una major profunditat que el primer, ja que sols s'obté quan la majoria de la societat es troba bé dins una ordinació natural que obeeixi a la justícia, quan el més gran nombre de ciutadans rep satisfacció dels homes que governen i regeixen la societat.

Obtenir l'ordre de la primera definició no és cosa difícil, certament. N'hi ha prou amb tenir a la mà tot aquell conjunt d'instruments de què les societats políticament organitzades disposen precisament per aquella finalitat.

La segona classe d'ordre és ja cosa un xic més difícil, ja que suposa un conjunt de circumstàncies de caràcter moral que no sempre poden produir-se juntes. Entren en elles un ample sentit de justícia, primerament, una connexió entre els drets de tots els ciutadans, després, i fins un sentit polític per a harmonitzar els interessos més contraposats. Llavors és quan l'ordre és quelcom més que una simple contenció de les diferents forces socials dins determinats límits; llavors és quan l'ordre és un reflex de la justícia.

I és cosa clara que aquest ordre és difícil d'assolir. Però també és cosa que no admet dubtes, que aquest ordre és l'únic ordre veritable i l'únic que ha de convertir-se en objectiu dels ciutadans honrats i especialment dels cristians.

El manteniment d'un ordre material és cosa necessària. Però pot arribar un cas que aquest ordre es trobi en franca i oberta oposició amb la justícia, i llavors la tendència i les aspiracions de tots han de trobar-se en el camí per a enderrocar aquest ordre injust i fer-ne la substitució per l'ordre veritable. Jesucrist digué que calia donar al Cèsar ço que és del Cèsar; però sempre que la llei del Cèsar no conculqui la llei de Déu.

Per això cal que els catòlics siguem homes d'ordre a fi de donar al Cèsar ço que al Cèsar correspon. Però quan la llei del Cèsar conculqui la justícia, quan la satisfacció de les aspiracions justes no es trobi dins un ordre material determinat, cal que, sense conculcacions de cap mena, sense trontolls que facin perillar coses superiors i interessos més alts, els catòlics ens donem compte que per damunt d'un ordre de conveniència, d'un ordre merament material i de força, hi ha d'haver l'ordinació social de la justícia natural, i cap a aquesta tendim amb totes les nostres forces.

Unicament així podrem actuar en nom de les dretes legítimes, dretes d'ideals i no dretes d'interessos materials. El contrari ens portaria a una confusió entre els drets de Déu i els del Cèsar, confusió de la qual patirien el concepte de la justícia i la nostra concepció de la pau social.

Bé està que en un moment determinat l'ordre sigui la nostra característica. Però tot i servant aquell d'una manera interina i provisional, no abandonem en la seva defensa els interessos més alts.

Si els cristians dels tres primers segles de l'Església s'haguessin aprestat només que a la defensa de l'ordre llavors existent, per al qual haguessin negligit i fins sacrificat els interessos superiors, l'Era Constantiniana no hauria estat mai un fet.

Són moltes les vegades que els interessos de l'esperit — entre els quals hi ha els de la justícia sempre — es troben en oposició amb els interessos d'un moment social. Però tot i portant-se amb la deguda prudència (virtut també cristiana aquesta), les nostres forces han de treballar per a substituir l'ordre actual per un ordre més just i més cristià. Al

cap i a la fi, la vida és lluita, lluita amb armes legítimes, però amb el designi d'una victòria espiritual contra els entrebancs que en dilaten el triomf.

I caldria que d'un cop per a sempre quedessin aquestes idees ben clares en la vida de tots els cristians, perquè deixés de semblar (com sembla molts cops atenent-se a la vida de molts cristians), d'un cop per a sempre que cristià i catòlic vulgui dir el mateix que conservador a ultrança, i fins i tot de ço que no mereix d'ésser conservat.

Conservadors de les institucions fonamentals de la societat (ja que en definitiva la nostra societat actual és plasmada essencialment en les bases cristianes), sí; conservadors d'un ordre pel sol fet d'ésser ordre, malgrat que la justícia no brilli en el seu fons, no."

Ens ha semblat que la reproducció anterior mostrava prou clarament el nostre pensament en aquest punt trascendental, i per això l'hem reproduït per a prendre cartes en l'assumpte, ja que un dia l'encetàrem i el tractàrem ben clarament.

Avui no hi sabríem afegir res.

D'emigració

NOTA INTERESSANT

Segons dades oficials, l'any 1930 marxaren com a emigrants 41.390 espanyols.

Aquesta xifra, comparada amb el moviment d'expatriació per causes de treball l'any 1929, suposa un descens de 8.822 emigrants.

La repatriació apareix amb alça. Es reintegraren a Espanya 41.251 persones, amb un remanent a favor, en comparació de l'any anterior, de 4.628.

Per la primera vegada que es fan estadístiques dels moviments emigratoris, apareixen gairebé igualats els moviments d'emigració i immigració, que acusen solament 139 a favor del primer.

L'Argentina és el país on anaren més emigrats. Ho efectuaren 31.222, és a dir, 4.293 menys que l'any 1929.

Segueix Cuba amb 4.191, que disminueix en 3.245 amb relació a l'any anterior.

El tercer país és l'Uruguai, 2.678, amb un augment de 38 amb relació a la xifra corresponent a l'any anterior.

Segueix després el Brasil amb 1.144 emigrants.

L'aportació a l'èxode dels obrers espanyols gairebé no tingué importància. Al Canadà, 146; a Costa Rica, 2; a Xile, 269; a l'Equador, 3; als Estats Units, 130; a Mèxic, 374; al Perú, 47, i Puerto Rico, 2.

Dels 41.390 emigrants a Ultramar, 24.554 eren barons i la resta fembres.

Els ports on embarcaren emigrants foren:

A Vigo, 18.527; Corunya, 10.193; Barcelona, 4.150; Gijón, 1.717, i Almeria, 1.284.

De l'Argentina retornaren 16.269 emigrants; de Cuba, 14.730; del Brasil, 3.169, i dels Estats Units, 3.016 emigrants.

La repatriació estigué integrada per 29.944 barons i la resta fembres.

Els ports on desembarcaren foren:

Vigo, 17.125; Corunya, 6.991; Barcelona, 6.668; Càdiz, 2.299, i Gijón, 2.003.

Feia molts d'anys que no es donaven notes per aquest estil.

La setmana vinent
sortirà el
NÚMERO EXTAORDINARI
Contindrà gravats artístics
i
articles interesants
Portada del dibuixant Mora
a dues tintes

Josep Puig i Esteve

Sense temps avui per a la necrologia deguda, siguin avui aquestes ratlles solament per a encomanar amb fervor a les pregàries dels lectors i amics, l'ànima d'aquest gran organitzador social En Josep Puig i Esteve (q. a. c. s.), fundador, animador i impulsor del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de la Indústria, i digne regidor de la ciutat de Barcelona, mort sobtadament —per bé que a conseqüència de crònica i greu malaltia—, el dissabte, dia 10. Ha mort sense tenir temps d'acabar de veure el triomf de la justícia en la causa del retorn del Centre als seus legítims propietaris, causa que segons diuen està en vies de satisfactòria solució. A la persona de l'eminent finat i a diferents problemes relacionats amb aquella gran entitat de dependents barcelonins, el nostre company Rucabado dedicarà, si Déu vol, un dels pròxims articles.

Per Sant Ramon de Penyafort

Donatius últimament rebuts per a les festes i les llànties:

De J. R.	5	pessetes
De J. J. C.	1	"
De J. M. G.	5	"
De J. M. i M. (Igualada)	50	"
De D.ª P. C. de S. .	25	"

Que a plenes mans, el Sant els recompensi a tots la pia ofrena.

Comentaris

Una nota negra

Els carboners ens han apujat el carbó.

Negra la nota, però encara més negres els notificants. I més negra, encara, la conducta de les autoritats que han permès aquesta puja en ple hivern, i en uns dies del fred més negre que rarament sol fer a Barcelona.

La nova causa, en saber-se, negra sensació en tots els fogars humils. Perquè aquest negríssim article de consum és, ara, d'imprescindible, d'absoluta necessitat.

I si no l'acompanyessin altres negrors, rai!

Tot s'apuja!

Aquesta és l'exclamació i la queixa general que s'ou a les dones quan tornen del mercat. Una d'elles deia a una altra, tot cloent els punys: ¿Has sentit? Demanar d'una col-i-flor una pesseta! ¿On anem a parar?

I això mateix diem nosaltres a les autoritats: ¿On anem a parar?

Les xifres d'En Gaziel

En l'editorial del dia 9, deia el director de La Vanguardia, *referint-se als pressupostos d'enguany:*

"He aquí algunas primeras partidas del que acaba de anunciarnos, para gastos, el Gobierno español, reducidas a cifras redondas:

Deuda pública	900.000.000	*de ptas.*
Ejército y Marina	640.000.000	"
Instrucción y Bellas Artes .	210.000.000	"
Clases pasivas	145.000.000	"
Oligaciones eclesiásticas . .	67.000.000	"
Justicia	37.000.000	"
Trabajo y previsión social. .	26.000.000	"

Ruego al lector que tenga la bondad de repasar estas cifras. Si no le dicen nada, desearía que volviese a leerlas por tercera vez. I si aun así le dejasen completamente frío, lo mejor será que no siga leyendo este artículo, porque perderíamos el tiempo."

Nosaltres hem llegit la resta de l'article d'En Gaziel i, efectivament, hem perdut el temps. No hem pogut esbrinar la intenció d'En Gaziel.

Però ara no volem pas perdre el temps. Volem dir-hi la nostra, càlamo currente.

La primera xifra, que es espantosa, demostra quant han costat, i van costant, i costaran encara, les empreses (diguem-ne polítiques) dels homes i els partits que La Vanguardia *ha fiançat i ha promogut en el curs de la seva llarguíssima existència.*

De la segona xifra, que també és esgarrifosa, pot ben dir-se cosa semblant: Noli me tàngere.

De la tercera, que caldria fer-ne més bon ús.

De la quarta, que podria rebaixar-se amb operacions d'assegurança, millorant les misèrrimes pensions que cobren molts infeliços i retallant, però, implacablement, les pensions indegudes.

De la quinta xifra, direm que fóra convenient esborrar-la dels Pressupostos de despeses, però tornant, com és de justícia, al "Culto i Clero", els mils de milions de pessetes de què violentament s'apoderaren els Governs progressistes del passat segle; en canvi de quals milions desamortitzats (*aquesta és la paraula diabòlica de Mendizàbal, el gran desamortitzador*), *s'han anat donant, com almoines, al "Culto i Clero", espoliats, a títol de reparació, o compensació, o de rèdits, una part misèrrima, sempre regatejada i bescantada, com si no fós no sols justíssima, sinó absolutament necessària, per a les més altes i precises funcions de la vida social i cívica.*

De les últimes xifres podríem dir-ne que són, no solament insuficients, però indignes d'un Estat vestit a la moderna.

Programa confirmat

Com més dies passen de l'última sedició, més clar es posa el programa comunista que la informava.

Totes les notícies i els documents arreplegats, posen de manifest que s'anaven a copiar a Espanya les gestes de Lenín a Rússia, i dels seus dignes successors.

Tan ben esbrinat es té això en les esferes diplomàtiques internacionals, que els caps de la revolta que van refugiar-se a l'extranger s'han vist tractats gairebé com a criminals, i no poden donar un pas sense veure's estretament vigilats, quan no se'ls trames enllà de les fronteres com a gent indesitjable i fora del fur comú.

No obstant, els seus òrgans en la premsa espanyola encara gosen defensar aquest fracassat moviment, sense gaire eufemismes. I el pitjor del cas és que se'ls ho consent...

I hom es pregunta: si els Alexandres, Marcellins i Nicolaus haguessin guanyat, permetrien tals coses de part dels vençuts?

I la resposta ens la donen des de Rússia, i ben clara i forta, per cert.

L'ha sentida, el nostre Govern?

Encara és a temps per escoltar-la.

La paga del diable

El catedràtic maçó-socialista-republicà, senyor Ferran de los Ríos, a favor de qui el Ministre d'Instrucció Pública, senyor Tormo (el pïisim don Elies), inventà una càtedra en la Universitat Central — com ja anunciàrem al seu dia, — i li féu donar fa poc temps, passant per damunt de tota llei de Reglaments universitaris i tota mena de conveniències cristianes, ja la té regalada, ja n'ha pres possesió.

Doncs bé; aquest senyor Ferran de los Ríos ha agraït el magnífic obsequi i el reial favor, conspirant contra el Rei i el Govern i don Elies Tormo (inversemblant ministre d'Instrucció Pública), i figurant el senyor Ferran, com un dels ministres del Gabinet o Ministeri conjuminat, a mitges, pels delegats dels Soviets de Moscú, els prohoms republicans de Madrid, i els capitosos dels anarco-sindicalistes aliats, Gabinet que havia d'ocupar el poder públic tan prompte reeixís la revolució pretoriana-obrerista de Jaca i Cuatro Vientos ramificada en diversos altres punts d'Espanya.

I ara es dóna el cas que l'apadrinat d'En Tormo jeu a les presons militars, i els estudiants de Dret-Penal de la Universitat Central no volen entrar a les aules si no es posa en llibertat a don Ferran. Però no tinguin por, els estudiants. Ja té bon padrí don Ferran. Tan bo el tingués la justícia!...

MISSAL DE DIUMENGES I FESTES

Un desig acomplert

En l'avinentesa de la publicació del nostre *Missal de diumenges i festes,* voldríem declarar-ne sinceràment la gestació, per tal d'assegurar millor la seva difusió i el fruit d'edificació espiritual que els fidels puguin copsar-ne: car és aquest l'únic mòbil que ens ha empengut a composar-lo, i és al mateix temps tota la seva raó d'ésser.

No és aquest un llibre basat en teories més o menys acceptables, sinó que quasi diríem que ha estat redactat davant l'assemblea litúrgica reunida en una església modesta per complir el precepte dominical, en la qual predominava la classe humil. Diem això perquè els comentaris litúrgics han estat experimentalment provats, amb una senzilla ampliació feta davant els mateixos fidels. Aquesta provatura, empresa amb certa temença per por que el poble humil no assaboriria aquelles explicacions acompanyades de la lectura dels textos litúrgics, ens donà l'agradosa sorpresa de poder constatar com, a poc a poc, fidels *de tot estament,* àdhuc els més humils, penetraven les belleses i copsaven l'eficàcia de la liturgia de la Missa, mentre persones de major cultura ens encoratjaven a continuar la tasca en bona hora empresa. A aquesta temptativa són degudes les aplicacions pràctiques ordenades al viure integralment cristià (oracions del matí i vespre, freqüència de sagraments, Missa parroquial, Exercicis espirituals tancats, Acció Catòlica, evitar els perills i ocasions de pecar...), que insistentment hi van intercalades.

Per tant, davant la indecisió de si el poble sap percebre la saboria sobrenatural de la liturgia de la Missa, podem contestar afirmativament amb tota certesa, amb la prova irrefutable dels fets. I no solament això: sinó que en una reduïda enquesta feta entre persones de finor espiritual, sobre l'oportunitat de predicar durant la celebració de la Santa Missa, o de llegir algun devocionari, o de seguir litúrgicament la Missa, tothom es decantà resoltament a favor de la Missa oïda seguint fidelment el celebrant.

La publicació d'aquest Missal, llarg temps retardada per causes involuntàries, és la realització d'un vehementíssim desig nostre, per ésser complement natural del nostre llibre LA MISSA. En aquest, són comentats els textos de l'ordinari de la Missa; en el darrer, comentem els textos variables de les Misses de tots els dies manats i d'alguns dies de devoció, no oblidant la Missa del Sagrat Cor de Jesús i de la Mare de Déu de Montserrat. Creiem que els fidels que se serveixin del nostre Missal, se sentiran estimulats a una més freqüent participació de la liturgia de la Santa Missa, i voldran assaborir-la cada dia valent-se del MISSAL ROMÀ publicat per "Foment de Pietat".

VALENTÍ MARTÍ, *Prev.*

MISSAL DE DIUMENGES I FESTES, completat amb la "Tèrtia" i Vespres del Diumenge. Comentari litúrgic per *Valentí Martí, Prev.* — Pròleg del *Rnd. Doctor Cebrià Montserrat, Prev.,* Professor del Semi de Barcelona.

CONTÉ: Aspersió de l'aigua beneita. — Ordinari de la Missa. — Misses dels diumenges i festes de precepte i algunes de devoció; Misses de Difunts: totes amb comentari. — Acció de gràcies litúrgica. — "Tèrtia" i Vèspres del Diumenge.

Preu: 5 pessetes

UNA AL LOCUCIÓ

Companys i obrers

S'ha publicat la següent fulla dirigida als obrers, que estimem de molt profitosa lectura i és convenient propagar:

"L'obrer d'avui, el veritable obrer, sap sospesar els apassionaments dels professionals de la revolta, rebutjant l'explotació dels de dalt i les tiranies dels de baix. Està cansat de servir d'escambell als pertorbadors d'ofici, com d'esclau dels adinerats. Convençut que la veritable llibertat, les seves legítimes vindicacions, no es troben solament en la força dels braços, sinó, també, en el cap que les informa, en el cor que les accepta, els 700 obrers manuals de l'Institut Catòlic de Barcelona, que no són xais, sinó homes conscients, que mantenen ben equilibrades aquestes tres forces que formen l'home treballador, criden els seus companys de treball (tinguin l'ideari polític o social que tinguin) a uns dies de reflexió serena, metòdica, racional, per tal que es deslliguin dels prejudicis que els endogalen i retrobin la veritable llibertat.

El problema a resoldre, per al treballador, és molt greu, és de vida o mort. O l'esclavatge tirànic d'una dictadura comunista sense entranyes, d'una banda, i l'egoisme inrecte d'un capitalisme estèril, per l'altra, o la pau imposada per homes capacitats, conscients de tots els seus drets amb tots els seus deures. No hi ha terme mig.

L'ideal que perseguim és de llibertat. La Llibertat no s'aconsegueix d'altra forma que trencant les cadenes que empresonen l'home. L'home, per trencarles, ha d'usar de les seves facultats, posant-les en exercici, fent-les treballar. La reflexió, en la solitud, de veritats fonamentals, que posen en joc aqueixes facultats, és l'únic vehicle que mena al coneixement dels nostres Drets, dels nostres Deures, úniques armes amb les quals hem d'imposar la veritable pau.

Ací tens, company obrer, la invitació que et fan els 700 Obrers Manuals de l'I. C. de Barcelona. Cinc dies de reflexió. Cinc dies de sants Exercicis et portaran la serenor a l'esperit i el benestar als que tu estimes i la dolçor que proporciona un treball honrós degudament remunerat.

La setmana del 26 de gener de l'1 de febrer serà assenyalada amb pedra d'or per l'element treballador, sigui del color que sigui.

Per inscripcions, a l'estatge social de l'Institut Catòlic, Rivadeneyra, 4, principal, tots els dies, de set a nou de la vetlla, al Palau Episcopal i a totes les parròquies.

Per a despeses s'ha fixat una quota de vint-i-cinc pessetes, tot comprès.

Llegiu aquesta fulla, mediteu-la i feu-la llegir als vostres companys de treball. Obreu com a homes, no com a joguines d'uns i altres."

L'organització de la joventut catòlica

Hem tingut ocasió de conversar amb el Dr. Bonet, que ha fet un viatge a Roma. El docte sacerdot ens ha dit que existeix el propòsit d'organitzar la joventut catòlica de la nostra terra. Déu vulgui que aviat sigui un fet aquest propòsit. La nostra joventut desitja actuar, però ha de romandre inactiva, perquè no existeix un organisme directiu que sàpiga aprofitar llurs activitats. La joventut catòlica constitueix una força d'innegable valor, i, per tant, cal aprofitar-la.

El Dr. Bonet ha publicat damunt les planes del nostre estimat collega *El Matí*, dos articles interessantíssims sobre la joventut catòlica. Creiem que aquests articles han d'obtenir la màxima difusió, i per aquest motiu ens plau reproduir-los.

Heus ací els articles del docte sacerdot:

El Papa dels joves

Està en l'ambient que cal fer alguna cosa en vistes a una organització general de les nostres joventuts catòliques. En converses particulars, se'n parla sovint; i en la premsa s'han aixecat ja algunes veus demanant-ho. Recordem, antre altres, les del venerable president de la Diputació barcelonina, senyor Maluquer i Viladot, i la d'un grup de Blanes, inspirat segurament pel senyor Ruyra.

Aquesta preocupació ha portat el Rvnd. Albert Bonet a estudiar directament les solucions que altres països han donat al problema. Ens proposem, ara, publicar, en una sèrie d'articles de l'esmentat senyor, algunes de les dades recollides en el seu viatge, segurs que interessaran els nostres joves i tots els cridats a prendre part en les futures organitzacions.

Una mica cansats de pujar escales arribem al tercer pis — que sembla un cinquè — del vell palau de la Via Araceli on està installada l'*Acció Catòlica Italiana*. Ens rep Monsenyor Civardi, director general de Publicacions, i autor d'un *Manuale* d'acció catòlica, gairebé oficial, i d'altres llibres i fascicles entorn del mateix tema. Es amic particular del meu acompanyant, i parla *ex abundantia cordis...*, sense trair, però, el seu caràcter de romà.

— Aviat no caldrà pujar tantes escales — ens diu somrient. — No tardarem a installar-nos al Palau que el Papa fa bastir per a estatge de l'Acció Catòlica italiana.

— Sí, sí. D'ell ha sortit la iniciativa i els diners. El cost? Uns dos milions de lires. Està acabant-se, i és verament esplèndid, magníficament emplaçat en el Largo Porto Cavalegeri. Allí estarem molt bé!

— El Papa s'interessa extraordinàriament per tot el que fa referència a l'Acció Catòlica. Aquella frase seva, que tant s'ha repetit, que l'estima "com la nineta dels seus ulls", no és cap metàfora; és l'expressió exacta del seu sentiment més íntim. Ell la desperta i aviva tant com pot en tot el món. Als Nuncis els omple la maleta de llibres sobre l'Acció Catòlica, i vegeu — ens diu tot assenyalant un indret precís de la taula — el gros volum fet només amb la collecció dels discursos que ha pronunciat i dels documents que ha escrit fomentant-la. A Itàlia és ell qui personalment l'ha reorganitzada, qui la dirigeix, qui en parla als bisbes, qui empeny tothom... Ja us ho he dit: Ara ens regala un Palau!...

Mentre Monsenyor Civardi parla, se'ns va precisant la imatge d'aquest gran cabdill, d'aquest formidable home d'acció que Déu ha donat a l'Església, traien-lo paradoxalment de la pols de les biblioteques. Es el Papa protector dels estudis; però és també el Papa de les Missions que llança audaç a la conquesta del món pagà, fent sacerdots i bisbes als indígenes — cristianitzant, sense destruir-los, tots els corrents ancestrals d'aquestes races múltiples i diverses. Es el Papa que organitza intrèpidament la reconquesta dels pobles cristians separats de la unitat romana. El seu esguard pren sovint direccions de llunyania... a vegades suau i amorós com si projectés a totes les latituds el seu cor de Pare, a vegades contret i encès com manant exèrcits invisibles. I no és solament, ni potser principalment, en aquests països llunyans que el Pare pensa.

— L'orgull de l'Acció Catòlica Italiana, reprèn l'illustre interlocutor, és la seva forta organització. Una divisió general d'homes i dones; i en cada branca els dos grups de joves i homes; noies i dones. Els grups de joventut són autònoms. Omplen ells sols un camp prou vast i tenen una personalitat prou definida...

— No, el Papa no pretén que les altres nacions copiïn en tot l'organització italiana. Sols vol que en prenguin els trets essencials, que són dos: primer, la coordinació de totes les forces catòliques; segon, la subordinació de totes a la jerarquia formada pels rectors, els bisbes i el Papa.

Deixàrem, encisats de la seva gentil acollença, Monsenyor Civardi, que ens parlà encara de moltes altres coses, fins de la nostra terra, molt ben informat i comprensiu. Tot baixant l'enorme escalinata, la imatge d'abans reprenia el seu lloc. Els exèrcits, pensava, centupliquen llur esforç en la lluita quan compten amb el geni i l'heroisme del cabdill. El nostre Pius XI, és un dels més grans que hagi conegut la història.

. . . . . .

Joves, homes. Sobretot els joves!

A Milà, quan Pius XI era només el cardenal Ratti, les multituds l'havien aclamat el *Cardenal dels Joves*. Ara és el Papa dels joves. El Cardenal Verdier ha dit que, en enviar-lo a París, li recomanà sobretot la joventut. I el nostre senyor Bisbe, Dr. Irurita, ens contava que en la seva última visita a Roma, en acomiadar-se'n i demanar-li la benedicció per a totes les obres catòliques del nostre bisbat, li contestà: — Sí, sí, per a totes, però sobretot "per le giovanile, per le giovanile!"

Els discursos que pronuncia davant dels joves tenen generalment un sentit més càlid i més íntim. Recordem, entre altres, el que digué pel setembre de l'any sant davant els tres mil joves de la Internacional catòlica. En ells veia representats els joves catòlics de tot el món, i el Papa s'extasiava davant "la meravellosa visió, visió de bellesa, d'encant, de força, d'amor, de pietat, de fe". "Mai, els deia, no hem tingut, sota el nostre esguard, una assemblea amb tants títols per la Nostra particular predilecció." "Quan pensem el tresor de puresa i de tota mena de riqueses espirituals que us ha donat Nostre Senyor Jesucrist, aquest diví amant i consagra-

dor de la jovenesa... comprenem fins a quin punt. Nòs us hem d'amar i us amem..." Les seves paraules passen inflamades de l'idilli més íntim al so èpic de les més greus esperances. Davant la joventut catòlica ell se sent "paternalment feliç i orgullós".

Jo vaig descobrir la passió del Papa per la joventut, l'any passat en ocasió de les festes de beatificació de Don Bosco, l'apòstol de les joventuts italianes. ¿Per què les volgué tan solemnes, amb la cúpula vaticana illuminada, com sols s'acostuma en les canonitzacions? Però és en ell mateix, en la seva persona, on millor vaig observar-ho.

En la recepció dels pelegrins espanyols se'l veia fatigat, costant-li un esforç aixecar el braç per a la benedicció. En l'entrada triomfal a l'Església de Sant Pere, desbordant de fidels que l'aclamaven, precedit de la cort pontifical i al so vibrant i poderós de les trompetes de plata, ja el seu bust es redreçava sobre la *siede* gestatòria, i el seu rostre s'encenia d'emoció. Però l'endemà, quan milers de jovenets omplien el pati de Sant Damas, el Papa aparegué transfigurat, somrient, amb un alegre espurneig als ulls, àgil, fort. Collocat a primera fila, davant per davant del Papa, vaig poder seguir, durant el seu discurs de tres quarts d'hora, totes les inflexions de la seva veu, fresca, clara, vibrant; tots els canvis de la seva fisonomia, animada per l'entusiasme jovençà dels temps en què escalava els Alps... Una immensa flama d'apostolat l'arborava i ens arborava a tots. Però aquesta flama s'endevinava encesa per la pedra foguera de la joventut, joiosa i renouera, estesa als seus peus. Com se la mirava fit a fit! Com la devorava! Com, ensems, en sentir-la fidel, s'hi reposava!

La joventut catòlica italiana

Som ara, a la Central de la J. C. I., i tenim davant Rossi, el jove vice-president, alt, massís, de faccions pronunciades, de cabells tumultuosos i anàrquics, desbordant cordialitat i simpatia.

— Tret del estudiants universitaris, que tenen l'organització a part, ens diu, tota la vida de la J. C. I. està centrada entorn dels cercles parroquials (*Circolo Giovanile Parrochiale*). La Federació compta amb 5.485 cercles, més un miler de no agregats encara. Aquests funcionen ja, però no han acabat el temps de prova indispensable per a l'admissió definitiva. Componen el cercle dues categories de joves: els "aspirants", de 10 a 15 anys, i els "efectius", dels 15 als 35, o al casament. Els pas dels aspirants a efectius revesteix sempre molta solemnitat, i se celebra a l'església davant del sacerdot i segons un ritual determinat.

— Totes les parròquies tenen el seu cercle?

— No; són, aproximadament, un terç les que en posseeixen. De vegades, a les ciutats, algunes parròquies mancades de local coordinen la seva acció i constitueixen cercles interparroquials. Però la tendència és que cada parròquia tingui el seu "cercle". El desig del Sant Pare és aquest, i els Bisbes es tornen exigents. Altrament, la clerecia italiana comprèn cada dia més la transcendència d'aquest apostolat.

En realitat el problema és a Itàlia molt semblant al de casa nostra, i, en general, al de tots els països llatins. Els homes no practiquen, i els joves, moguts per l'exemple dels grans i corromputs per l'ambient, deserten en massa dels temples, i llavors la incredulitat, la luxúria i l'anarquia social cauen damunt del pais més cruels assoladores que tots els flagells d'Egipte. Sense una organització post-escolar, s'esventen fàcilment els adoctrinaments de la infància. El medi civil que és el que forma realment la mentalitat dels joves, és avui indiferent en religió i paganitzat en els costums. Per això el Papa vol que es creïn arreu del món grans organitzacions de joventut, informades per l'esperit d'apostolat, únic camí per a arribar a la formació d'una consciència collectiva verament cristiana.

— Quin lligam hi ha entre els diversos cercles parroquials?

Estan associats en federacions diocesanes, les quals, així mateix, mitjançant les delegacions regionals, formen una confederació general. Aquesta ve a ésser el centre coordinador dels moviments locals, ensems que el gran impulsor. Sovint les iniciatives neixen de petits grups. La Junta federal les examina, les acepta i les llança a la gran massa amb tota la força de la seva autoritat. Tots els grups hi guanyen federant-se. La federació nacional publica cinc periòdics. Primer: El *Butlletí tècnic*, per als Consiliaris; segon: la *Gioventú Cattolica* (revista mensual) i tercer el *Suplement* d'aquesta, per a la joventut escolar no universitària; quart: *Gioventú Nova* (quinzenal de combat per als joves), i cinquè: *L'Aspirante* (quinzenal de combat per als aspirants). Es la Federació qui dóna el carnet de soci i el distintiu.

Rossi el porta a la solapa. Al centre es destaquen les tres inicials de Pietat, Acció, Sacrifici, que és el triple lema de la J. C. I.

— Quines són les principals activitats dels "cercles"?

— Totes les que interessen o poden interessar l'esperit del jove: cultura, missions, "activitat artística": ràdio, cine, teatre, etc.; educació física, exercicis militars, jocs de saló, billars, etc.

No existia abans una Federació de gimnastes catòlics molt important?

— Sí — ens diu canviant de to i amb una certa reserva. — Havia celebrat algunes festes de conjunt als jardins del Vaticà, davant del Papa...

Decididament el senyor Rossi defuig el tema. Endevinen la causa i no insistim; estem ja documentats i no ens cal forçar la discreta reserva. Altrament, hauria potser estat inútil, car tots els homes de l'A. C. I. parlen com obeint amb extrema lleialtat una rigorosa consigna de neutralitat política. Però allò que els dirigents callen, ho expliquen prou els anònims de la massa. Aquells grups de gimnastes crexien ràpidament... El feixisme engelosit les suprimí; no, però, sense martiris, com el d'aquell heroic sacerdot del Piemont, amat dels joves, caigut d'un tret a l'esquena. Ara la vida dels cercles pot traspassar difícilment els murs del propi local.

— La nostra organització, reprèn de seguida el jove vice-president, cerca sobretot d'enrobustir la vida espiritual dels joves inscrits. Per mitjà de la instrucció religiosa, que de la manera més vivent possible es dóna dues vegades a la setmana, per mitjà dels llibres, fascicles, fulles esparses (més tard el senyor Rossi ens ensenya tota una biblioteca editada a posta), per la recepció dels sagraments i per la pràctica dels exercicis espirituals tancats.

El senyor Rossi s'entusiasma tot parlant d'aquest aspecte de l'obra i ens dóna molts detalls interessants. Es idea dels dirigents, ens explica, que tots

els socis vagin passant pels exercicis. Moltes diòcesis tenen cases *ad hoc*, exclusives per als membres de la joventut catòlica, així Bèrgam, Vicenza, Pàdua, Milà, etc. Els exercicis els donen, generalment, els mateixos clergues dirigents, que, mesclats amb la vida dels joves, coneixen a bastament les seves necessitats espirituals. Els joves s'hi tanquen de cinc a sis dies; els petits aspirants solament tres, en els quals canten moltes cançons piadoses i fins juguen jocs cantats que els alleugereixen el silenci. Tots els fan amb una santa alegria verament corprenedora. Ara s'està editant un llibre per als exercicis dels efectius i dels aspirants.

L'esperit religiós dels nostres cercles — segueix el senyor Rossi, — és ben alt. Fa poc s'instaurà la *jornada del Papa*. Bastà que un dels grups la iniciés perquè tots l'acceptessin amb entusiasme. El dia de la Pentecosta, tots els joves s'abstenen de fumar, i donen el producte de l'estalvi al Papa per a l'obra de les vocacions. Cada federació diocesana ha escrit en una fulla especial la seva ofrena, amb una dedicatòria de lliure redacció. Algunes són d'una espontaneïtat encisadora. El Papa les ha volgudes llegir una per una...

— A quins indrets d'Itàlia és més viva la vostra organització?

— A Roma, no molt; la població és poc homogènia. A Milà, més; però no tant com voldríem. Els grups més nombrosos i entusiastes són al Véneto. La distribució geogràfica és molt desigual. Mentre en unes diòcesis arriba quasi a la saturació, en altres no assoleix un 1/10 o un 1/12 de parròquies.

Una encaixada vigorosa i cordial posa punt final a la conversa.

Patronat de Previsió Social

Préstecs

El Patronat de Previsió Social de Catalunya i Balears, en la darrera sessió celebrada, estudià i informà favorablement el pla d'inversions socials del Règim legal de Retir Obrer a Catalunya i Balears, per a l'any 1931, proposat per la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis.

En el dit pla s'assenyala el següent ordre de preferència: 1er. Préstecs per a edificis escolars; 2on. Préstecs per a cases barates; 3er. Préstecs hipotecaris a institucions agrícoles; 4. Préstec amb garanties especials a Sindicats Agrícoles i organismes per a regadius, drenatge i millores per a la producció agrícola; 5è.. Construcció directa d'escoles; 6è. Construcció directa de cases barates i econòmiques; 7è. Avenços per a les organitzacions benèfiques i socials consignades a l'apartat e) de l'art. 57 del reglament general, i 8è. Préstecs a Ajuntaments amb garanties especials, per a obres de sanejament i higiene (proveïment d'aigües, xarxa de clavegueres, construcció de mercats, safaretxos, escorxadors, banys, centres de desinfecció).

El dit ordre de preferència podrà ser alterat si no hi responen les sol·licituds d'inversions acceptables.

Totes les inversions de caràcter social es realitzaran a base de l'interès del cinc per cent anual i de l'existència d'una garantia segura.

Fins a la data, la secció de Retirs Obrers de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis té aplicades en préstecs hipotecaris i inversions socials amb les degudes garanties, la suma de 31.862,178 pessetes, a saber: En préstecs per a la construcció d'escoles i altres finalitats culturals, 12.257,108 pessetes. En préstecs per a la construcció de cases barates, 7.421,153 pessetes; en préstecs per a finalitats de cooperació agrària i regadius, 2.141,000 ptes.; en préstecs per a altres finalitats de cooperació i mutualistes, 2.516,600 ptes.; en préstecs per a finalitats benèfiques, 1.005,000 ptes.; en préstecs per a altres finalitats socials, 1.283,217 ptes.; en préstecs a la petita propietat, 5.238,100 ptes.

La religió i la política

PARAULES IMPORTANTS

En la seva trepidant i orientadora secció intitulada: *Directorio de ideas*, ha dit, recentment, el Pare jesuïta Remigio Vilariño, quelcom que estimem necessari reproduir per moltes de raons.

Parla de *El laicismo y el sofisma*, i escriu, entre altres coses:

"Otro sofisma es el de la política: los católicos no pueden meterse en política". I després de desfer-ho i triturar-lo amb raons, allega les autoritzadíssimes paraules que el representant del Papa, en l'Acció Catòlica d'Espanya pronuncià solemnialment, fa pocs dies:

"Sí, señores; la Acción Católica se meterá en política; los católicos de acción se meterán en política; los curas y los religiosos se meterán en política; los prelados se meterán en política y procurarán que de la política no le vengan a la religión tantos males como la vienen. ¿Que la religión no tiene nada que ver con la política? ¡Pues no ha de tener que ver! La religión tiene que ver con todo. Y muy especialmente con esa prensa diabólica que ustedes dirigen. —referint-se als que sostenen dit sofisma—. *¿O será preciso que ustedes y los políticos se metan todos los días con la religión y que la religión se calle, y no se defienda, y no se sacuda del yugo de ustedes...?"*.

Hom opina modestament que si aquestes paraules del cardenal Segura fossin traduïdes a la pràctica, no gallejarien tant les esquerres i altra fóra la situació d'Espanya.

Encara s'hi fóra a temps!

FETS DE LA SETMANA

Els vells polítics que, amb vistes a les pròximes eleccions, s'han llançat a la propaganda política, "no dan pie con bola", que diuen els castellans, cosa que si per raons físiques no és estrany en En Romanones, per exemple, ho és en En Bugallal, de qui ja diguérem l'altre dia, globalment, el concepte que ens mereixia el seu últim discurs.

El que acaba de pronunciar, a Sevilla, En Romanones, té més enginy i més malícia, però no més doctrina político-social, de la qual estan ben dejuns tots dos.

Però almenys Romanones, per una cosa o altra, sempre resulta interessant i divertit, que En Bugallal...

Romanones ha descobert que els partits politics no nasqueren amb Adam, però afirma solemnialment que "des de l'instant que hi hagueren dos homes sobre la terra, l'un era conservador i l'altre liberal, que són els dos pols en els quals es concentra el progrés humà".

Quin estadista que està fet, En Romanones!

I mentre els dos caps grossos dels dos grans partits (per l'eix) de la Restauració i de la Regència, van prenent posicions definitives en el nou teatre polític de la post-dictadura, En Cambó engega des de l'alta-veu de *La Veu de Catalunya*, uns quants articles polítics dels que fan època.

Prenent per cap de turc En Bugallal, historia els partits de la Restauració i de la Regència i els seus cabdills, amb implacable objectivitat i acertada lògica, i posant a plena vista els seus errors, les seves evolucions, les seves misèries, fins arribar a la natural desfeta, que tots hem presenciat, i als seus actuals inútils esforços per a refer-se i retornar als ominosos temps del seu desastrós predomini.

Aquests articles, al voltant dels quals s'ha volgut fer la conspiració del silenci sense aconseguir-ho, són el plat fort de la setmana i encara donaran molt a dir, i encara més a pensar, perquè llur part històrica constitueix una sèrie d'alliçonaments insuperables, i la part doctrinal i la que quasi podríem dir-ne profètica, forcen a pensar i a estudiar i a prendre resolucions trascendents...

"El que han d'ésser els nous partits polítics", és una pàgina del senyor Cambó, admirable per molts conceptes que recomanem de veres als nostres lectors. O es tira muntanya amunt pels camins que aquests articles indiquen, encara que es tingui de rectificar una mica, o continua, costes avall, la davallada d'Espanya fins Déu sap a on...

I després de tractar de tan interessant matèria, hom no té humor de parlar de res més.

* * *

En mig de la infinitat de comentaris i elogis provocats arreu del món pel discurs nadalenc del Papa al collegi de Cardenals, en el qual, com ja hem indicat, es tracten les principals qüestions que commouen i inquieten la humanitat, Pius XIè acaba de llançar una Encíclica sobre el matrimoni, tan voluminosa com trascendental, que exhaureix la matèria i fita amb lletres d'or els camins que han de seguir-se per a restaurar les bones doctrines i els sans costums en aquesta esfera social vitalíssima.

Després de la sèrie moderna de grans Pontífex que culminà en un home de virtut insigne com Pius Xè, semblava impossible que pogués ésser dignament completada, com evidentment ho és, per un altre Pontífex com Pius XIè, que és l'admiració i espalme d'amics, indiferents i enemics, si és que pot tenir enemics un home de les seves condicions morals i de la seva insuperable història.

Altrament, ja no queda cap república de l'Amèrica del Sud, que no la balli. Revolucions, pronunciaments, lluites civils, vagues comunistes, atemptats de tota mena...

Allò que la república és la pau, el dret, la justícia, l'ordre, el progrés, la fraternitat, el benestar i la glòria, l'encarnament de la civilització, en una paraula, resulten faules de la vora del foc. Els nostres republicans no gosen a obrir boca i s'amaguen avergonyits. Els fan quedar massa malament els seus germens d'Amèrica.

I per si faltés més mals exemples de repúbliques en fallida, aquí al costat de casa tenim França amb l'afer Oubric, nou Panamà que està afrontant els bons francesos i tots els republicans que s'han pres seriosament les propagandes republicanes a què abans alludim.

Són els bons homes, els bons polítics, els que fan bons els sistemes de govern, i vice-versa.

La ja famosa Taula Rodona anglesa, parada fa algun temps, es va a desparar. Els grans personatges hindús i anglesos que al seu voltant han estudiant i discutit, noblement, amigablement, la constitució més apta per a convertir la nació asiàtica en un nou "Dominion" de la Gran Bretanya, han arribat a una suprema comprensió inicial bàsica.

Una nova història ha escrit la primera pàgina sobre la Taula Rodona de Londres.

ACABA DE SORTIR

EL DO DE DÉU

Articles i escrits diversos de

JOAN LLIMONA

amb un pròleg per R. RUCABADO

Vol. de 296 pàgines; preu, 4 pessetes

Demaneu-lo a l'**Editorial Políglota**
o al **Foment de Pietat**

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Noticiari

Espanya

En pocs dies, la Confederació Nacional Catòlica Agrària ha rebut ofertes de parcellacions agràries per valor de vuit milions de pessetes.

— El Govern dóna bon impuls als treballs i organització de l'Estadística, una de les rames més valuoses de l'administració pública, i la més abandonada a Espanya, segurament. La *Gaceta* del 9 porta una disposició referent a l'Estadística de duanes.

— Ha tingut lloc l'anunciat Congrés d'Empleats i Obrers municipals pertanyents a la Federació Nacional espanyola.

S'acabà amb un banquet fraternal.

— Reunida la Junta directiva de la Cambra Agrícola Provincial de Barcelona, sota la presidència del baró d'Esponellà, amb l'assistència dels vocals senyors Bartrina, marquès de Barbarà, Soler i March, Cirera, Porcar, Simó, Borrell i Maspons, el senyor Bartrina presentà un projecte per a nodrir els ingressos de les Cambres Agrícoles.

El senyor baró d'Esponellà va donar a conèixer les gestions realitzades per tal que sigui destinat a fins agrícoles el Palau d'Agricultura de l'Exposició, suggerint el senyor Simó diverses utilitats que per a l'agricultura podrien obtenir-se organitzant diversos serveis en el dit Palau.

Es va acordar, finalment, donar el vot al senyor Jesús Cànovas del Castillo i al senyor Josep Aragon i Montejo, perquè representin amb els caràcters de titular i suplent, les Cambres Agrícoles espanyoles en el Consell Superior de l'Economia Nacional.

Creiem molt atendible el projecte del nostre illustre amic, que no dubtem es realitzarà amb general satisfacció.

Estranger

— El Papa ha fet bastir un Palau dedicat a l'Acció catòlica, amb totes les avinences imaginables per a facilitar aquesta gran empresa que mereix de part de Pius XI les més vives sollicituds.

A Espanya sembla que encara no hi ha idea d'aquesta sollicitud Papal per l'Acció catòlica.

— La setmana d'Estudis celebrada a Roma pels estudiants catòlics amb força profit, fou acabada dignament als peus del Papa, que es dignà endreçar-los un magnífic discurs.

— El Congrés estudiantil hispano-americà, celebrat a Mèxic, ha afirmat el dret dels estudiants a intervenir a la política.

Ja quasi bé no fan altra cosa, i així van la política i els estudiants.

Altrament sembla que en dit Congrés hi ha més maçons que estudiants.

— La rebaixa de sous i de jornals és general en tots els Estats ben administrats, però partint de la base que sigui pariona aquesta rebaixa amb la de preus.

— El Papa ha inaugurat els preparatius per a la deguda celebració del quinzè centenari del famós Concili d'Efès, amb una formosa Carta que publica la premsa romana.

— En les regions bladeres dels Estats Units, on el blat ara és més barat que el carbó, substitueix a aquest amb evidents avantatges.

No ens faltava veure altra cosa!

— A Baviera es projecta augmentar el consum de llegums i reduir a proporció el de la carn, per raons d'higiene, d'economia i de comoditat, car el país es presta per les seves condicions, a aquesta reforma.

La Societat d'Atracció de Forasters i el Govern, són els promotors de la reforma.

— Alguns diputats laboristes anglesos s'han declarat a favor de les Escoles catòliques perjudicades pels propòsits del Govern anglès.

— París gasta 552 milions en serveis de policia. Pot estar ben servit.

— El Govern de Romania ha près mides radicals contra els estudiants que fan d'agitadors polítics, com molts d'Espanya.

— Els revolucionaris de Cuba han començat una campanya purament comunista, incendiant les collites de sucre i preparant bombes per destruir hotels i edificis públics. El mateix faran aquí quan puguin.

— La república d'Andorra projecta la fundació d'un Banc Nacional. Qui la coneix bé, indica que podrian domiciliar-se a la Seu d'Urgell, vertadera capital d'Andorra sota molts conceptes.

OBRA INTERESSANT

Vida de St. Joan Bta. Vianney

(Rector d'Ars)

per

J. CIVERA I SORMANI

Preu: 2 pessetes

Es ven a Foment de Pietat i a altres llibreries catòliques

OBRA INTERESSANTISSIMA

L'ànima de Santa Teresa de Jesús Infant

pel

P. Ignasi Casanovas, S. J.

Foment de Pietat

MATERIAL FOTOGRAFIC
VÍDUA D'ENRIC RIBA
Ronda Universitat, 37 / Telèfon 18651
(junt a la Rbla. Catalunya)

Existències constantment renovades de plaques, pel·lícules, papers, etc., etc.
Aparells de les millors marques :: Grans laboratoris per a treballs d'aficionats
LLIURAMENT RAPID

ESDEVENIMENT EDITORIAL
EL NOU TESTAMENT
en dos elegantíssims volums. Text de la Vulgata Clementina. Versió i notes per la Comissió tècnica de l'"Obra del Sant Evangeli", de FOMENT DE PIETAT.

El primer volum, que conté Els quatre Evangelis i Fets dels Apòstols, consta de més de mil planes; el segon, que conté Les Cartes de Sant Pau, Les Cartes Catòliques i l'Apocalipsi, en té més de vuit centes. Impressió nitidíssima, format elegant, paper indià, notes abundants i selectes, mapes a cinc tintes. Llibre indispensable a tots els fidels.

Es venen els dos volums per separat, i també el llatí sol o el català sol en un volum sumament manual. Així, tothom pot tenir, TOT EL NOU TESTAMENT, si vol, en un sol volum. El preu de cada volum per separat és de 8'50 ptes. El d'un sol volum, contenint tot el Nou Testament, és de 11 pessetes el llatí i 9 el català. Tots aquests volums es venen enquadernats en finíssim pegamoid imitació xagrí. Enquadernacions més luxoses a distints preus.

FARMACIA Dr. MASÓ ARUMI
DEL
DOCTOR NADAL
TAN SOLS MEDICAMENTS PURÍSSIMS
ESPECÍFICS DE TOTES PROCEDÈNCIES
Rambla Canaletes, 1 :: Telefon 12951
BARCELONA

Aprofiti el 3.er any de la clàssica liquidació de camises a preus de ganga

Carrer Gravina, 12
(entre Tallers i Pelai)

ACABA DE SORTIR
BIBLIOTECA HISTÒRICA
DE LA BIBLIOTECA BALMES
SERIE II VOLUM II
BARONIES DE PINÓS I MATAPLANA
Investigació als seus arxius
per
JOAN SERRA VILARÓ, Prev.
(LLIBRE PRIMER)
536 pàgs. 20 ptes.

De la mateixa Biblioteca

Volum I. - *Los orígenes de los Ejercicios Espirituales de S. Ignacio de Loyola*, pel P. Artur Codina S. J.
XVI - 309 pàgs., 12 ptes.

Volum III. - (En premsa) *El priorat de Lladó i les seves filials* per Pere Vayreda i Olivas.

FOMENT DE PIETAT

Biblioteca
dels Exercicis Espirituals
de Sant Ignasi de Loyola

Autor – Text – Directori
Comentari – Explanació

Ja ha sortit
el volum segon d'aquesta Biblioteca

Exercicis espirituals de St. Ignasi de Loyola

text original i versió catalana

pel

P. Josep Calveras, S. J.

Llibre de 300 pàgines amb una fototípia del retaule de la Santa Cova de Manresa

Preu: 3 Ptes.

Bronzes d'Art, Ferreteria i Metalls per a obres. Instal·lacions per a aigua i gas

BIOSCA I BOTEY, S. L.

Secció especial d'Art Religiós

VENDES: Rambla de Catalunya, 129
Telèfon 73536

TALLERS: Roger de Flor, 189
Telèfon 50204

COMPREU
el volum I de

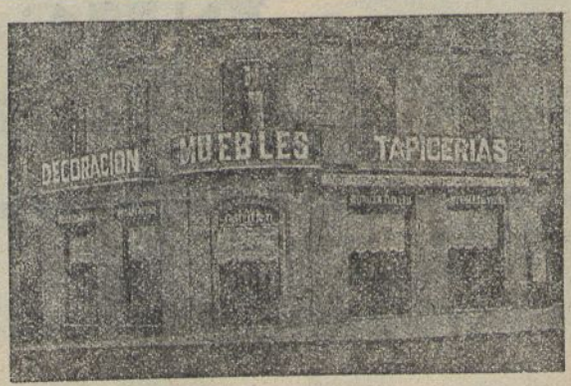
Diccionari Català-Valencià-Balear

920 pàgines en total de text
15.000 articles **240 gravats**

És un inventari del tresor de la llengua catalana parlada i escrita, antiga i moderna, amb la correspondència castellana, etimologia i pronúncia figurada de les paraules, autoritats d'escriptors clàssics i moderns, sinònims i folklore abundant. Comprèn les paraules *a - arquivolta.*

PREU DE VENDA
Enquadernat elegantment amb llom de pell
Al comptat . . . . . 40 ptes.
A terminis de 10 ptes. mensuals. 45 »

Demaneu-lo a
Editorial Balmes, S. A.
Carrer Duran i Bas, 11

MOBLES
DE TOTS ESTILS
VIENA - AMERICANS

Làmpares - Decoració - Tapisseries
Objectes d'Art - Llits de metall

CASA CASTELLTORT

Exposició i venda: PELAI, 40 i JOVELLANOS, 9
Telèfon núm. 15385

Tallers: SANT MIQUEL, 44 - BARCELONA

Acadèmia
Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38
Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat
Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes

COTS

Xarop PUIG

Quan la pluja flagella les finestres i la caiguda de les fulles ens confirma que l'hivern es troba ja entremig nostre, no debem permètre-li qu'ens enterri dins una poltrona com vells xacrosos. Existeix el XAROP PUIG, excel·lent preventiu per a BRONQUITIS, REFREDATS, TOS i totes les afeccions de les vies respiratories, que son les més castigades durant l'estació d'hivern.

De venda en totes les bones Farmàcies, a Ptes. 5'00 el flasc

NO VACILI I COMPRI XAROP PUIG

Convè també tenir en compte que la

POMADA PUIG

completa l'acció del XAROP, perquè la seva fórmula conté els productes volàtils de més eficàcia per tractament extern.

Es ven per tot arreu

ATENES A. G.—Provença, 187, Barcelona.

CATALUNYA SOCIAL
Duran i Bas, 11
BARCELONA

FRANQUEO
CONCERTADO